

Arrest

nr. 174 363 van 8 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaarde op 9 mei 2016 het Rijk te zijn binnengekomen en diende op 11 mei 2016 tezamen met zijn echtgenote een aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in.

1.2. Op 11 mei 2016 werd vastgesteld dat verzoekers vingerafdrukken overeenstemmen met vingerafdrukken dewelke reeds op 2 mei 2016 in Polen waren genomen, naar aanleiding van een asielaanvraag aldaar.

1.3. Op 17 mei 2016 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

1.4. Op 20 mei 2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse autoriteiten, die op 31 mei 2016 in toepassing van artikel 18.1.C van de Dublin III-verordening uitdrukkelijk de verantwoordelijkheid aanvaardden.

1.5. Op 7 juni 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing, houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : O.
voornaam : Ruslan
geboortedatum : (...)1982
geboorteplaats : Novolakskoe
nationaliteit : Russische Federatie

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 11.05.2016, samen met zijn echtgenote en hun 3 minderjarige kinderen, asiel in België. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn binnenlands paspoort en rijbewijs voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België op 02.05.2016 asiel vroeg in Polen.

De betrokkene, staatsburger van de Russische Federatie, werd gehoord op 17.05.2016 en verklaarde dat hij Rusland op 01.05.2016 verliet om met de trein naar Wit-Rusland te reizen en er tot 02.05.2016 in Brest te verblijven. Hij verklaarde vervolgens met de trein naar Polen te zijn doorgereisd om er tot 08.05.2016 in Terespol te verblijven. In Polen diende de betrokkene een asielaanvraag in op 02.05.2016. De betrokkene verklaarde daarna met de auto via Duitsland naar België te zijn doorgereisd om er op 09.05.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 11.05.2016 een asielaanvraag in, samen met zijn echtgenote en hun 3 minderjarige kinderen.

Op 20.05.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 31.05.2016 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij voor België koos omdat men altijd bij aangename mensen wil zijn en hij geen kennis heeft van andere en betere landen. Hij gaf aan dat de mensen in België heel lief zijn, wat hij in zijn eigen land niet gekend heeft. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Polen. Hij gaf aan dat hij over Polen niets kan zeggen, maar dat het veel te dicht is tegen de plaats van waaruit hij gevlucht is en hij een veiligere plaats voor hem en zijn kinderen wil. De betrokkene gaf aan om die reden in België te willen blijven en niet in Polen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van

Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Denemarken die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf enkel aan dat hij niets over Polen kan zeggen, maar dat Polen te dicht is bij de plaats van waar hij gevlucht is.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van nonrefoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen stemde op 31.05.2016 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We verwijzen naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse NGO Helsinki Foundation for Human Rights en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot 13 november 2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal", pagina 25). Er zijn derhalve ons inzien derhalve geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming

en dat hij niet de aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het loutere feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Wat zijn gezondheidstoestand betreft, gaf de betrokkene aan pijn te hebben aan zijn rug en knie en vaak hoofdpijn te hebben. We wensen er op te wijzen de betrokkene in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wijzen er op dat asielzoekers recht in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers", AIDA-rapport, pagina 60).

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 17 van de Dublin III-verordening, de artikelen 51/5, 51/10, 52/2 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van

de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, de theorie van de intrekking van een administratieve rechtshandeling. De verzoekende partij stelt voorts dat de auteur van de bestuurshandeling onbevoegd is. Zij betoogt:

“DAARWAAR bestreden beslissing werd genomen nadat het dossier van Verzoeker aan het CGVS werd overgemaakt. TERWIJL uit bovenvermelde bepalingen en administratieve rechtsbeginselen blijkt dat verwerende partij gen bijlage 26quater mag nemen nadat het dossier aan het CGVS word overgemaakt.

A. IN RECHTE

Artikel 17 van de Dublin Verordening bepaalt dat: *“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht”.* Artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: *“§ 2. (Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.) Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet”.* Verwerende partij mag dus de beslissing nemen om een asielaanvraag door het CGVS te laten behandelen, hoewel een andere lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van deze asielaanvraag zou kunnen zijn. Het gaat over een beslissing die wettelijk is. Het nemen van zulke wettelijke beslissing creëert rechten. Het creëert de recht van een behandeling van de asielaanvraag door de Belgische asielinstanties. Volgens de theorie van de intrekking van een administratieve rechtshandeling kan een wettelijke beslissing die rechten creëert niet ingetrokken worden. Zo onderlijnt Prof. David Renders dat : *‘L’acte légal créateur d’un avantage ne peut être retiré car il n’y a pas d’illégalité commise qui justifierait une remise en cause rétroactive de la sécurité juridique qui s’attache à l’acte posé’* (D. RENDERS, *Droit administratif général*, Bruxelles, Bruylant, 2014, p. 358, nr 672) ; Philippe Bouvier, Raphaël Born, Benoit Cuvelier en Florence Piret stellen ook dat: *les actes créateurs de droit ne peuvent jamais être retirés s’ils sont réguliers, sauf lorsque le législateur le prévoit, lorsque le retrait est nécessaire pour assurer l’exécution d’une annulation contentieuse ou lorsque l’intéressé renonce à ses droits à la condition que la décision de retrait ne porte pas atteinte aux droits ou intérêts de tiers’* (P. BOUVIER, R. BORN, B. CUVELIER et F. PIRET, *Eléments de droit administratif* Bruxelles, Bruylant, 2013, p. 142)

Dit vaste theorie werd al door Uw Raad op een similaire geval toegepast. Zo heeft Uw Raad in het arrest 170.433 van 23 Juni 2016 een bijlage 26quater geannuleerd omdat het na het overmaken van het dossier aan het CGVS werd genomen (stuk 3):

S’agissant de déterminer si la décision par laquelle la partie défenderesse a transféré la demande d’asile de la partie requérante au Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides est créatrice de droits, le Conseil rappelle que l’article 17.1 du Règlement Dublin III ainsi que l’article 51/5, § 2, de la loi du 15 décembre 1980 consacrent une compétence discrétionnaire, par laquelle chaque Etat membre peut déroger à l’article 3 dudit Règlement établissant les critères.

Il n’est pas permis en l’espèce de considérer qu’en transférant la demande d’asile au Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides le 4 janvier 2016, la partie défenderesse n’aurait pas exercé cette compétence discrétionnaire. Le fait que le Portugal ait répondu à la demande de la Belgique dans le délai qui lui est imparti n’a aucune incidence à cet égard.

Il est pour le surplus renvoyé au point 2 du présent arrêt.

Par cette décision du 4 janvier 2016, la Belgique est devenue responsable de la demande d’asile de ta partie requérante, en manière telle que la décision précitée est bien créatrice de droits dans le chef de la partie requérante.

(...)

Force est dès lors de constater qu’en prenant les actes attaqués, la partie défenderesse a entendu retirer, implicitement mais certainement, sa décision antérieure impliquant la responsabilité de la Belgique pour le traitement de la demande d’asile de la partie requérante, en violation des règles régissant le retrait des actes administratifs, dès lors que cette décision antérieure était bien régulière et créatrice de droits.

Le Conseil estime en conséquence que le moyen unique, lequel relève de l’ordre public, est, en ce sens, fondé et justifie l’annulation des actes attaqués.

4.4. Il n’y a pas lieu d’examiner les autres aspects du moyen dès lors qu’à les supposer fondés, ils ne pourraient conduire à une annulation aux effets plus- étendus.

B. IN FEITE

Het blijkt uit het bijlage 26 van Verzoeker dat verwerende partij zijn dossier op 17 mei 2016 aan het CGVS heeft overgemaakt (zie stempel) (stuk 4). Verwerende partij had dus beslist dat België verantwoordelijk voor de behandeling van zijn asielaanvraag is. Het had duidelijk beslist om toepassing van art. 17 van de Dublin Verordening en artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet te maken. Zulke beslissing was wettelijk en creëerde het recht om van een behandeling van de asielaanvraag door het CGVS te genieten. Zulke beslissing kon bijgevolg niet ingetrokken worden zonder bovenvermelde wetsbepalingen en administratief rechtsbeginselen te schenden. Dit is duidelijk het geval gezien dat er in casu geen sprake van fraude is. De motivatie van bestreden beslissing refereert zich naar geen enkele fraude die door Verzoekster zou hebben gepleegd. Verzoeker heeft dan ook altijd aan zijn medewerkingsplicht volgedaan."

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat zowel de juridische, met name artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013, als de feitelijke grondslag, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt.

Een schending van de formele motivering wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing werd genomen nadat het dossier aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd overgemaakt. Zij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de gegeven omstandigheden geen bijlage 26quater meer mocht nemen.

De verzoekende partij steunt zich op het feit dat op de bijlage 26 een stempel werd geplaatst, met de mededeling dat het dossier op 17 mei 2016 zou zijn overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de brief van 17 mei 2016 doorstreept werd.

In het administratief dossier bevindt zich de elektronische briefwisseling tussen de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). VHK van DVZ vraagt op vrijdag 20 mei 2016 aan VN van CGVS:

*"Ter info, Het dossier van de familie O, Rusland en O, Malike + 3 kind ligt voorlopig bij mij ovnr. 8252639
Jij hebt die uitgenodigd voor 02/06/2016
Ik heb de terugname gedaan op 20/05/2016,
In afwachting van antwoord van Polen laat ik het dossier bij Dublin,
Is dat OK voor jou of breng ik het je?"*

VN van CGVS antwoordt op 23 mei 2016:

*"Ik heb die familie moeten uitnodigen omdat een collega het dossier had overgemaakt naar het CGVS na een Dublinverhoor.
Ze moeten dus terug komen om stempels te schrappen op de bijlage 26 en misschien is er ondertussen al antwoord bij jullie van Polen.
In evibel heb ik het nodige al gedaan.
Laat het dossier maar bij jullie op Dublin."*

Uit voorgaande blijkt dat de bevoegde instanties nooit de intentie hadden om België aan te wijzen als verantwoordelijke Lidstaat en dat het dossier altijd bij de Dienst Vreemdelingenzaken is gebleven. Het loutere feit dat bij wijze van materiële vergissing een stempel werd aangebracht op de asielaanvraag van de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het feit dat de asielaanvraag van de verzoekende partij uiteindelijk niet aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd overgemaakt met het oog op het nemen van een beslissing. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het dossier daadwerkelijk werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De kritiek van de verzoekende partij mist aldus feitelijke grondslag waar zij stelt dat de bestreden beslissing zou zijn genomen, nadat het dossier ter beoordeling aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou zijn overgemaakt.

De verzoekende partij kan zich niet dienstig steunen op de theorie van de intrekking van een administratieve rechtshandeling, aangezien uit voorgaande blijkt dat er een materiële vergissing werd begaan, die door de bevoegde diensten is uitgeklaard, waarna het dossier overeenkomstig de correcte procedure van de Dublin III-verordening werd afgehandeld. De verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending aannemelijk van artikel 17 van de Dublin III-verordening en artikel 51/5 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan derhalve ook niet worden gevolgd in de stelling dat de auteur van de bestuurshandeling onbevoegd is.

Tot slot wordt vastgesteld dat de verzoekende partij in de toelichting van het eerste middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende door haar opgeworpen schendingen, behoudens wat de aangevoerde schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover de verzoekende partij daarin de schending aanvoert van de artikelen 51/10 en 52/2 van de vreemdelingenwet. Verzoekster blijft immers volstrekt in gebreke om te verhelderen op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepaling zou schenden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, de artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, artikel 17 van de Dublin III-verordening, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt:

“DAARWAAR bestreden beslissing stelt dat 'betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest.

TERWIJL verzoekende partij wel een reëel risico op blootstelling aan inhumane en vernederende behandelingen loopt. Er blijkt uit algemene informatie dat verzoekende partij als Tsjetsjeense asielzoekster het voorwerp van inhumane en vernederende behandelingen dreigen te worden. Dit is des te meer het geval dat verzoekende partij samen met zijn vrouw en drie minderjarige kinderen reist. Het gaat over een familie van asielzoekers die bijzonder kwetsbaar in de zin van het Tarakhel arrest van het EHRM zijn.

A. IN RECHTE

Artikel 3 EVRM stelt dat: 'Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.' Deze absolute wetsbepaling verplicht dat er een zorgvuldige onderzoek wordt gevoerd van de situatie van de vreemdeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst (EHRM, Y t. Rusland, 4 december 2008 ; Saadi t. Italië, 28 februari 2008 ; Vilvarajah t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas t. Zweden, 20 maart 1991). Artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stellen dat:

Artikel 4: Het verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.'

Artikel 18: Het recht op asiel

Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en

overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna „de Verdragen” genoemd).’

‘Artikel 19: Bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering

1. Collectieve uitzetting is verboden.

2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar, dan wel worden uitgeleverd aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.’

Artikel 17 van de verordening 604/2013 bepaalt dat:

‘In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.’

In het M.S.S. t. België en Griekenland arrest onderlijnde het EHRM dat de toepassing van de Dublin verordening niet tot schendingen van artikel 3 EVRM mag leiden. Er bestaat geen absolute vermoeden dat Europese lidstaten de mensenrechten eerbiedigen, zodat de beslissing een asielzoeker naar een andere lidstaat uit te wijzen onder art. 3 EVRM getoetst moet worden :

‘345. The Court must therefore now consider whether the Belgian authorities should have regarded as rebutted the presumption that the Greek authorities would respect their international obligations in asylum matters, in spite of the K.R.S. v. the United Kingdom case-law, which the Government claimed the administrative and judicial authorities had wanted to follow in the instant case.

(...)

358. (...) the Court considers that at the time of the applicant's expulsion the Belgian authorities knew or ought to have known that he had no guarantee that his asylum application would be seriously examined by the Greek authorities. They also had the means of refusing to transfer him.

359. The Government argued that the applicant had not sufficiently individualised, before the Belgian authorities, the risk of having no access to the asylum procedure and being sent back by the Greek authorities. The Court considers, however, that it was in fact up to the Belgian authorities, faced with the situation described above, not merely to assume that the applicant would be treated in conformity with the Convention standards but, on the contrary, to first verify how the Greek authorities applied their legislation on asylum in practice. Had they done this, they would have seen that the risks the applicant faced were real and individual enough to fall within the scope of Article 3. The fact that a large number of asylum-seekers in Greece find themselves in the same situation as the applicant does not make the risk concerned any less individual where it is sufficiently real and probable’

Die redenering word ook gevolgd door het Europees Hof van Justitie in het N.S. arrest (C-411/10), waar het stelde dat: ‘Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.’

In het Tarakhel t. Zwitserland arrest onderlijnde bovendien het EHRM dat de bescherming van art. 3 EVRM niet word onderworpen aan het bewijs van ‘ernstige tekortkomingen’ van het asielsysteem van het lidstaat dat verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag is, m.a.w. aan het bewijs van tekortkomingen die 20 zwaar zijn dat zij alle asielzoekers betreffen. Het kan dat een asielzoeker wegens zijn kwetsbare profiel het risico loopt op blootstelling aan schendingen van art. 3 EVRM, hoewel er geen sprake van ‘ernstige tekortkomingen’ zijn :

‘102. It (the Court) first reiterates its well-established case-law according to which the expulsion of an asylum seeker by a Contracting State may give rise to an issue under Article 3 where “substantial grounds have been shown for believing” that the person concerned faces a “real risk” of being subjected to torture or inhuman or degrading treatment or punishment in the receiving country (see paragraph 93 above).

103. It is also clear from the M.S.S. judgment that the presumption that a State participating in the “Dublin” system will respect the fundamental rights laid down by the Convention is not irrebuttable. For its part, the Court of Justice of the European Union has ruled that the presumption that a Dublin State complies with its obligations under Article 4 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union is rebutted in the event of “systemic flaws in the asylum procedure and reception conditions for asylum applicants in the Member State responsible, resulting in inhuman or degrading treatment, within the meaning of Article 4 of the Charter, of asylum seekers transferred to the territory of that Member State” (see paragraph 33 above).

104. In the case of “Dublin” returns, the presumption that a Contracting State which is also the “receiving” country will comply with Article 3 of the Convention can therefore validly be rebutted where “substantial grounds have been shown for believing” that the person whose return is being ordered faces a “real risk” of being subjected to treatment contrary to that provision in the receiving country.

The source of the risk does nothing to alter the level of protection guaranteed by the Convention or the Convention obligations of the State ordering the person's removal. It does not exempt that State from carrying out a thorough and individualised examination of the situation of the person concerned and from suspending enforcement of the removal order should the risk of inhuman or degrading treatment be established. The Court also notes that this approach was followed by the United Kingdom Supreme Court in its judgment of 19 February 2014 (see paragraph 52 above).

105. In the present case the Court must therefore ascertain whether, in view of the overall situation with regard to the reception arrangements for asylum seekers in Italy and the applicants' specific situation, substantial grounds have been shown for believing that the applicants would be at risk of treatment contrary to Article 3 if they were returned to Italy.'

B. IN FEITE

Volgens internationale rapporten is er geen sprake van ernstige tekortkomingen van het Poolse asielsysteem, hoewel het AIDA rapport stelt dat er in sommige gevallen schendingen van het internationaal recht kunnen gebeuren, o.a. omdat 'Dublin returnees' als economische migranten worden gezien (stuk 4). Toch riskeert Verzoeker, wegens zijn kwetsbare profiel, aan schendingen van artikel 3 EYRM blootgesteld te worden. Ten eerste is Verzoeker een Checheen. Hij vluchtte Daghestan omwille van de vervolgingen van de Russische autoriteit die hem als steun van de Checheense rebellen beschouwen. Hij wordt beschuldigd wapens van de Checheense rebellen te hebben verborgen. Verzoeker is heel angstig achtervolgd te worden door Russische autoriteiten in Polen, waar er een sterke Russische gemeenschap is. Internationale rapporten en persartikels tonen ook aan dat de situatie van Checheens asielzoekers in Polen zorgwekkend is (stuk 5) .

Ten tweede vluchtte Verzoeker samen met zijn vrouw OM en hun drie minderjarige kinderen uit Rusland. Een bijlage 2bquater werd ook aan zijn man genotifieerd. Het gaat dus over een familie van asielzoekers met minderjarige kinderen, die vanzelfsprekend meer kwetsbaar dan een alleenstaande man is.

Ten derde kent verzoeker verschillende gezondheidsproblemen. Hij lijdt aan rug- en kniepijn. Zijn sleutelbeen werd ook gebroken.

In zulke kwetsbare gevallen eist het EHRM dat specifieke garanties worden gevraagd aan de lidstaat die verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag is:

'In the present case, as the Court has already observed (see paragraph 115 above), in view of the current situation as regards the reception system in Italy, and although that situation is not comparable to the situation in Greece which the Court examined in M.S.S., the possibility that a significant number of asylum seekers removed to that country may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, is not unfounded. It is therefore incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together.' (EHRM, Tarakhel t. Zwitserland, para. 120).

Toch blijkt het niet uit de motivatie van bestreden beslissing dat er specifieke garantie aan de Poolse autoriteiten werden gevraagd. Integendeel stelt bestreden beslissing dat 'De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene'. Zulke bewering kan niet als een garantie worden beschouwd gezien het heel hypothetisch is."

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat zowel de juridische, met name artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement

en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013, als de feitelijke grondslag, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt.

Een schending van de formele motivering wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens (E.H.R.M.) 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie:

Europees Hof voor de Rechten van de Mens 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Algemene rapporten op zich volstaan niet om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, en in casu maakt de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

De verzoekende partij houdt een algemeen betoog aangaande de toepassing van artikel 3 van het EVRM, en stelt voorts dat geen rekening zou zijn gehouden met haar kwetsbare profiel. De verzoekende partij benadrukt voornamelijk dat de situatie van Tsjetsjeense asielzoekers in Polen zorgwekkend is.

De verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in diens hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 van het EVRM. In het verzoekschrift brengt de verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Polen. De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM zal ondergaan. Dit geldt des te meer nu de verzoekende partij zelf in het middel stelt: *"Volgens internationale rapporten is er geen sprake van ernstige tekortkomingen van het Poolse asielsysteem, hoewel het AIDA rapport stelt dat er in sommige gevallen schendingen van het internationaal recht kunnen gebeuren, o.a. omdat 'Dublin returnees' als economische migranten worden gezien."*

De verzoekende partij heeft niet aangegeven dat zijzelf tijdens haar verblijf in Polen het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, noch dat zij daar geen beroep kon doen op de nodige opvang en ondersteuning. Uit het interview dat de verzoekende partij aflegde, blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Polen, te maken had met het feit dat dit te dicht bij Rusland gelegen is.

Op een vreemdeling, die een schending van artikel 3 van het EVRM inroept, rust een zware bewijslast, waarbij door de vreemdeling ernstige en rust duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in artikel 3 van het EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

De vraag die aan de verzoekende partij werd gesteld, is voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat de verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd: *"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw*

overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen? "

De verzoekende partij komt na herhaaldelijke verklaringen van een verblijf in Polen, waar zij zelfs een asielaanvraag heeft ingediend, niet verder dan de loutere verklaring: *"Ik kan niets over Polen zeggen, Polen is veel te dicht tegen de plaats van waaruit ik gevlucht ben, ik wil een veiligere plaats voor mij en mijn kinderen, daarom wil ik in België verblijf en niet Polen."*

Gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, brengt de verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren dat zij in Polen slecht zou zijn behandeld naar aanleiding van haar asielaanvraag aldaar. Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

De verzoekende partij verwijst voorts naar internationale verslagen. De Raad herhaalt dat verzoekende partij zelf aangaf niet het slachtoffer te zijn geworden van een slechte behandeling tijdens haar verblijf in Polen. Er kan niet worden ingezien hoe dergelijke algemene rapporten, die de verzoekende partij niet op haar eigen situatie betreft, afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

De verzoekende partij wijst nog op het feit dat zij tezamen met haar echtgenote en minderjarige kinderen reist, waardoor zij zich in een meer kwetsbare positie zou bevinden. De verzoekende partij maakt met haar summiere beschouwingen niet aannemelijk dat er bezwaren zouden bestaan tegen een overdracht van de verzoekende partij en haar gezin aan Polen. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze besluit: *"Er zijn derhalve ons inzien derhalve geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat zij niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het loutere feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. De betrokkene verklaarde een normale gezondheidstoestand te hebben en maakte geen melding van gezondheidsproblemen van haar kinderen."*

Nu uit voorgaande blijkt dat er asielzoekers in Polen recht hebben op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinea 1 en 2) en het rapport geen melding maakt van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers, valt niet in te zien waarom België specifieke garanties had moeten vragen. De vermelding in de bestreden beslissing *"De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene"* komt in dit geval niet als kennelijk onredelijk over. Om dezelfde reden kan de verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op de door haar aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Met de louter vermelding dat verzoekende partij verschillende gezondheidsproblemen kent, toont de verzoekende partij niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloot: *"Wat zijn gezondheidstoestand betreft, gaf de betrokkene aan pijn te hebben aan zijn rug en knie en vaak hoofdpijn te hebben. We wensen er op te wijzen de betrokkene in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."*

We wijzen er op dat asielzoekers recht in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers (...), AIDA-rapport, pagina 60)."

De verzoekende partij maakt de schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen bijgevolg niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC